Praktische implementatie van het zevendedagsonderzoek in de huisartsenpraktijk: Een lokaal, kwaliteitsverbeterend project met kwalitatief onderzoek bij de patiënt n.a.v. de verkorte ligduur na de bevalling.

Haio: DICKENS Charlotte , KUL
Promotor: SCHOENMAKERS Birgitte , KUL
Praktijkopleider: BRUYLANTS Stefan

Context: Minister van Volksgezondheid Maggie De Block beoogt een verkorting van ziekenhuisverblijven na bevalling. Een deel van de postpartum opvolging verschuift om die reden naar de eerste lijn. Tot voor kort lag de verantwoordelijkheid voor het zevendedagsonderzoek bij de pediater. Gezien het naderend verkort ziekenhuisverblijf en kennis van de familiale context, bevindt ook de huisarts zich in een uitstekende positie om dit onderzoek uit te voeren. Er is een praktijkgerichte online e-learning module ter beschikking en er worden verschillende bijscholingen georganiseerd om de huisarts vertrouwd te maken met het onderzoek van de pasgeborene.

Onderzoeksvraag: In deze masterproef werd nagegaan hoe goed huisartsen omgingen met het zevendedagsonderzoek na verblijf in de kraamkliniek. Beschikte de huisarts over voldoende kennis en vaardigheden om het zevendedagsonderzoek correct uit te voeren? Hoe schatten de ouders de vaardigheden van de huisarts in? Tenslotte werd bekeken hoe de communicatie tussen de verschillende zorgverleners zijn beloop kreeg.

Methode: Deze masterproef betrof een beschrijvend onderzoek. De onderzoeksvragen werden getoetst binnen een multidisciplinaire groepspraktijk met 4 artsen. Daarnaast was er 1 vroedvrouw, 1 diëtiste, 1 psychologe en 1 logopediste aan het werk. De groepspraktijk was gevestigd in een landelijke regio. De duur van het onderzoek was 8 maanden. Wat betrof de eerste onderzoeksvraag, was de uitkomstmaat de kennis en vaardigheden van de huisarts. Dit werd gecontroleerd via een semigestructureerde vragenlijst en een checklist gebaseerd op de online module. De uitkomstmaat in antwoord op de tweede onderzoeksvraag was het vertrouwen van de ouders in de competenties van de huisarts betreffende het zevendedagsonderzoek. Om dit te peilen werd bij de ouders een semigestructureerde enquête afgenomen. Om de onderzoeksperiode af te sluiten werd elke zorgverlener geïnterviewd om de communicatie tussen de verschillende zorgverleners in eerste en tweede lijn te beoordelen.

Resultaten: De huisartsen behaalden allen een maximumscore op de vragenlijst na opleiding. De checklist werd na elk zevendedagsonderzoek correct ingevuld. Bij 33 van de 36 pasgeborenen werd het zevendedagsonderzoek uitgevoerd door een huisarts of pediater. 32 ouderparen vonden dat de uitvoerder vertrouwd leek met het zevendedagsonderzoek. Het overig ouderpaar vond dat de uitvoerder er eerder wel mee vertrouwd leek. 32 ouderparen waren tevreden over de uitvoering van het zevendedagsonderzoek. 1 ouderpaar was niet tevreden. Dit laatste onderzoek werd uitgevoerd door een pediater. De participerende huisartsen, vroedvrouwen, gynaecologen en pediaters waren bereid tot het beoordelen van de onderlinge communicatie. Deze verliep nog moeizaam.

Conclusie: Deze masterproef liet zien dat huisartsen, mits opleiding, over voldoende kennis beschikten om het zevendedagsonderzoek uit te voeren. De resultaten uit de enquête voor de ouders wezen erop dat ze tevreden waren over de uitvoering door de huisarts. Daarnaast bleek er nood aan optimalisatie van communicatie tussen de betrokken zorgverleners.